

Arrest

nr. 274 736 van 28 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en advocaat T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2012 dient verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Yaoundé (Kameroen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met zijn in België als vluchteling erkende vader. Op 17 april 2013 wordt een akkoord gegeven voor de afgifte van een visum.

1.2. Op 5 juni 2013 komt verzoeker aan in België en op 6 juni 2013 wordt hij te Hasselt in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat zijn voorlopig verblijf dekt tot 27 juli 2013.

1.3. Het tijdelijk verblijf van verzoeker wordt in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) verschillende keren met een jaar verlengd, dit tot 31 oktober 2016.

1.4. Op 20 juni 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene is nog maar 25 jaar oud en werd reeds meermaals veroordeeld en kwam veelvuldig in aanraking met de openbare ordediensten.

Op 15.07.2015 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens bezit zonder vergunning en handel van verdovende middelen. Hij was toen 18 jaar oud.

Op 10.02.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Het betreft hier de ex-partner van betrokkene, mevrouw C. S. (...), tevens de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...) geboren op (...) 2017. De feiten werden gepleegd op 20.06.2017, 11.07.2017 en 14.08.2017. De betrokkene heeft de feiten aldus gepleegd toen zijn ex-partner zwanger was.

Op 19.04.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging – opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of

samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond – het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg – opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond – weerspanning zonder wapens. Er moet opgemerkt worden dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen opnieuw gepleegd werden ten aanzien van mevrouw mevrouw C. (...), de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...). Dit gebeurde tussen 01.08.2019 en 04.08.2019, op 05.08.2019, 23.09.2019 en 30.09.2019.

Recent, op 02.12.2021, werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met probatie-uitstel van 3 jaren wegens verdovende middelen (bezit, aanschaffing/aankoop) en vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning.

Lastens betrokkene werden bovendien sinds 2014 tientallen processen-verbaal opgesteld door de PZ Limburg Regio Hoofdstad, PZ Kanton Borgloon en PZ Tongeren-Herstappe wegens:

- Opzettelijke slagen en/of verwondingen (HA.43.L1.017988/2021, TG.43.L2.002098/2021, TG.43.L1.000290/2021, HA.41.L1.019781/2019, TG.43.L2.002995/2019, TG.43.L2.005157/2018, HA.43.L1.016065/2017)
- Drugs / bezit (HA.60.L1.012466/2021, HA.60.L1.007266/2021, TG.60.L2.002100/2021, HA.60.L1.007222/2021, HA.60.L1.020159/2020, HA.60.L1.009400/2020, HA.60.L1.024425/2017, HA.60.L1.012315/2017, HA.60.L1.008498/2016, HA.60.L1.004587/2016)
- Drugs / verkopen (HA.60.L1.015973/2020, HA.60.L1.004587/2016, HA.60.L1.008039/2015)
- Gewone diefstal (HA.18.L1.008733/2021, HA.18.L1.007347/2017, HA.18.L1.002811/2015)
- Zware diefstal (HA.11.L1.019774/2019)
- Opzettelijke vernielingen (HA.92.L1.016954/2021)
- Weerspanning (HA.41.L1.013942/2021)
- Schriftvervalsing (TG.21.L2.000718/2021)
- Onrechtmatige bezetting van andermans goed (HA.53.L1.025080/2020)
- Heling (HA.27.L1.020159/2020, HA.27.L1.008055/2015)
- Vereniging van misdadigers (HA.60.L1.015973/2020)
- Bedreiging zonder bevel of voorwaarde (TG.45.LA.007016/2014)

Niettegenstaande niet elk proces-verbaal leidde tot een strafrechtelijke veroordeling, kunnen ze wel een indicatie inhouden dat betrokkene zijn strafrechtelijk verleden na elk van de vier veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde.

De verschillende vonnissen getuigen van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die volledig indruist tegen alle normen en waarden van de Belgische samenleving. De rechtbank oordeelde in haar vonnis dd. 19.04.2021 dat: "De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in hoofde van beklaagde een gebrekkig norm- en waardenbesef aan." Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit. De betrokkene is sinds 2014 herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten.

Gezien het karakter, de ernst en de omvang van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De betrokkene verklaart dat hij twee kinderen in België heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat zij de Belgische nationaliteit bezitten en in België wonen. Het gaat om F. V. (...), geboren op (...) 2017, en F. G. (...), geboren op (...) 2020. Hij verklaart verder dat hij een relatie heeft met mevrouw A. A. (...), dit is tevens de moeder van F. G. (...).

De betrokkene werd reeds op 30.09.2021 gesproken door een migratiebegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen verklaarde hij dat hij geen relatie meer heeft met de moeders van zijn zonen. Uit het relaas van de betrokkene kon opgemaakt worden dat hij op een bepaald moment met beide vrouwen een relatie onderhield. Uit dat gesprek bleek toen dat hij niet samenwoont met de kinderen en dat hij geen contact met hen heeft. Hij verklaarde toen ook dat hij met mevrouw A. (...) een aan/uit relatie had. Er kan vastgesteld worden dat zijn relatie met haar kort van duur is, aangezien hij op 30.09.2021 verklaarde dat hij geen partner had. De duurzaamheid van zijn aangehaalde relatie met haar kan aldus in vraag worden gesteld.

Ook de band met zijn kinderen kan in vraag worden gesteld. Over zijn eerste zoon, F. V. (...), verklaarde hij reeds op 30.09.2021 dat hij geen contact met hem heeft. Ook nu legt hij geen verklaringen af of legt hij geen bewijzen voor die wijzen op een mogelijke band met hem. Ook wat zijn tweede zoon betreft, F. G. (...), blijkt niet dat hij er zodanig contact mee heeft of dat er een emotionele band bestaat, die een terugkeer naar zijn land van herkomst belemmeren.

Het feit dat hij kinderen heeft die in België verblijven, geeft hem bovendien niet automatisch recht op verblijf en kan niet worden behouden in het kader van artikel 8§2 EVRM, aangezien betrokkene herhaaldelijk strafbare feiten heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Uit die bepaling blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. De betrokkene werd reeds 4 keer correctioneel veroordeeld wegens verschillende misdrijven voor een totaal van 3 jaar en 4 maanden. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verder moet opgemerkt worden dat het feit dat de betrokkene 2 kinderen in België heeft, hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarvan hij redelijkerwijs kon verwachten dat die een impact konden hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen kon hebben voor zijn gezinsleven.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de verschillende veroordelingen van de betrokkene primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Indien de betrokkene in België wenst te verblijven, dient hij via de wettelijke kanalen in zijn land van herkomst een verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene kan het contact met zijn kinderen terug opbouwen via moderne communicatiemiddelen. Tevens kunnen zij hem, onder begeleiding van hun moeders, gaan bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land, waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vader van de betrokkene, de heer F. R. F. (...), verblijft legaal in België, samen met zijn twee halfzussen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

De contacten met zijn vader en zijn gezin kunnen op andere manieren onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen elkaar ook ontmoeten in elke andere staat waartoe zij allen toegang hebben. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77).

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat ze een beletsel zouden kunnen vormen voor deze verwijderingsbeslissing. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt daarenboven expliciet van het niet geïntegreerd zijn en het zich niet wensen aan te passen aan de normen en de waarden in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft sinds 31.10.2016 geen geldig verblijfsdocument meer. Hij werd op 07.06.2018 van ambtswege afgevoerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is nog maar 25 jaar oud en werd reeds meermaals veroordeeld en kwam veelvuldig in aanraking met de openbare ordediensten. Een opsomming van de feiten die hij gepleegd heeft en/of waarvoor hij veroordeeld werd, is hieronder terug te vinden.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 15.07.2015 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens bezit zonder vergunning en handel van verdovende middelen. Hij was toen 18 jaar oud.

Op 10.02.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Het betreft hier de ex-partner van betrokkene, mevrouw C. S. (...), tevens de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...) geboren op 23.12.2017. De feiten werden gepleegd op 20.06.2017, 11.07.2017 en 14.08.2017. De betrokkene heeft de feiten aldus gepleegd toen zijn ex-partner zwanger was.

Op 19.04.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging – opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond – het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg – opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond – weerspanning zonder wapens. Er moet opgemerkt worden dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen opnieuw gepleegd werden ten aanzien van mevrouw mevrouw C. (...), de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...). Dit gebeurde tussen 01.08.2019 en 04.08.2019, op 05.08.2019, 23.09.2019 en 30.09.2019.

Recent, op 02.12.2021, werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met probatie-uitstel van 3 jaren wegens verdovende middelen (bezit, aanschaffing/aankoop) en vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning.

Lastens betrokkene werden bovendien sinds 2014 tientallen processen-verbaal opgesteld door de PZ Limburg Regio Hoofdstad, PZ Kanton Borgloon en PZ Tongeren-Herstappe wegens:

- Opzettelijke slagen en/of verwondingen (HA.43.L1.017988/2021, TG.43.L2.002098/2021, TG.43.L1.000290/2021, HA.41.L1.019781/2019, TG.43.L2.002995/2019, TG.43.L2.005157/2018, HA.43.L1.016065/2017)

- Drugs / bezit (HA.60.L1.012466/2021, HA.60.L1.007266/2021, TG.60.L2.002100/2021, HA.60.L1.007222/2021, HA.60.L1.020159/2020, HA.60.L1.009400/2020, HA.60.L1.024425/2017, HA.60.L1.012315/2017, HA.60.L1.008498/2016, HA.60.L1.004587/2016)

- Drugs / verkopen (HA.60.L1.015973/2020, HA.60.L1.004587/2016, HA.60.L1.008039/2015)

- Gewone diefstal (HA.18.L1.008733/2021, HA.18.L1.007347/2017, HA.18.L1.002811/2015)
- Zware diefstal (HA.11.L1.019774/2019)
- Opzettelijke vernielingen (HA.92.L1.016954/2021)
- Weerspannigheid (HA.41.L1.013942/2021)
- Schriftvervalsing (TG.21.L2.000718/2021)
- Onrechtmatige bezetting van andermans goed (HA.53.L1.025080/2020)
- Heling (HA.27.L1.020159/2020, HA.27.L1.008055/2015)
- Vereniging van misdadigers (HA.60.L1.015973/2020)
- Bedreiging zonder bevel of voorwaarde (TG.45.LA.007016/2014)

Niettegenstaande niet elk proces-verbaal leidde tot een strafrechtelijke veroordeling, kunnen ze wel een indicatie inhouden dat betrokkene zijn strafrechtelijk verleden na elk van de vier veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde.

De verschillende vonnissen getuigen van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die volledig indruist tegen alle normen en waarden van de Belgische samenleving. De rechtbank oordeelde in haar vonnis dd. 19.04.2021 dat: "De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in hoofde van beklagde een gebrekkig norm- en waardenbesef aan." Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit. De betrokkene is sinds 2014 herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten.

Gezien het karakter, de ernst en de omvang van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft sinds 31.10.2016 geen geldig verblijfsdocument meer. Hij werd op 07.06.2018 van ambtswege afgevoerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is nog maar 25 jaar oud en werd reeds meermaals veroordeeld en kwam veelvuldig in aanraking met de openbare ordediensten. Een opsomming van de feiten die hij gepleegd heeft en/of waarvoor hij veroordeeld werd, is hieronder terug te vinden.

Op 15.07.2015 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens bezit zonder vergunning en handel van verdovende middelen. Hij was toen 18 jaar oud.

Op 10.02.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Het betreft hier de ex-partner van betrokkene, mevrouw C. S. (...), tevens de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...) geboren op 23.12.2017. De feiten werden gepleegd op 20.06.2017, 11.07.2017 en 14.08.2017. De betrokkene heeft de feiten aldus gepleegd toen zijn ex-partner zwanger was.

Op 19.04.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging – opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond - het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg – opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond – weerspannigheid zonder wapens. Er moet opgemerkt worden dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen opnieuw gepleegd werden ten aanzien van mevrouw mevrouw

C. (...), de moeder van zijn eerste kind, F. V. (...). Dit gebeurde tussen 01.08.2019 en 04.08.2019, op 05.08.2019, 23.09.2019 en 30.09.2019.

Recent, op 02.12.2021, werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met probatie-uitstel van 3 jaren wegens verdovende middelen (bezit, aanschaffing/aankoop) en vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning.

Lastens betrokkene werden bovendien sinds 2014 tientallen processen-verbaal opgesteld door de PZ Limburg Regio Hoofdstad, PZ Kanton Borgloon en PZ Tongeren-Herstappe wegens:

- Opzettelijke slagen en/of verwondingen (HA.43.L1.017988/2021, TG.43.L2.002098/2021, TG.43.L1.000290/2021, HA.41.L1.019781/2019, TG.43.L2.002995/2019, TG.43.L2.005157/2018, HA.43.L1.016065/2017)
- Drugs / bezit (HA.60.L1.012466/2021, HA.60.L1.007266/2021, TG.60.L2.002100/2021, HA.60.L1.007222/2021, HA.60.L1.020159/2020, HA.60.L1.009400/2020, HA.60.L1.024425/2017, HA.60.L1.012315/2017, HA.60.L1.008498/2016, HA.60.L1.004587/2016)
- Drugs / verkopen (HA.60.L1.015973/2020, HA.60.L1.004587/2016, HA.60.L1.008039/2015)
- Gewone diefstal (HA.18.L1.008733/2021, HA.18.L1.007347/2017, HA.18.L1.002811/2015)
- Zware diefstal (HA.11.L1.019774/2019)
- Opzettelijke vernielingen (HA.92.L1.016954/2021)
- Weerspannigheid (HA.41.L1.013942/2021)
- Schriftvervalsing (TG.21.L2.000718/2021)
- Onrechtmatige bezetting van andermans goed (HA.53.L1.025080/2020)
- Heling (HA.27.L1.020159/2020, HA.27.L1.008055/2015)
- Vereniging van misdadigers (HA.60.L1.015973/2020)
- Bedreiging zonder bevel of voorwaarde (TG.45.LA.007016/2014)

Niettegenstaande niet elk proces-verbaal leidde tot een strafrechtelijke veroordeling, kunnen ze wel een indicatie inhouden dat betrokkene zijn strafrechtelijk verleden na elk van de vier veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde.

De verschillende vonnissen getuigen van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die volledig indruist tegen alle normen en waarden van de Belgische samenleving. De rechtbank oordeelde in haar vonnis dd. 19.04.2021 dat: "De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in hoofde van beklagde een gebrekkig norm- en waardenbesef aan." Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit. De betrokkene is sinds 2014 herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten.

Gezien het karakter, de ernst en de omvang van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar zijn land van herkomst, Kameroen, kan terugkeren, omdat hij twee kinderen in België heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Het feit dat hij kinderen heeft die in België verblijven, geeft hem bovendien niet automatisch recht op verblijf en kan niet worden behouden in het kader van artikel 8§2 EVRM, aangezien betrokkene herhaaldelijk strafbare feiten heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Uit die bepaling blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. De betrokkene werd reeds 4 keer correctioneel veroordeeld wegens verschillende misdrijven voor een totaal van 3 jaar en 4 maanden. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verder moet opgemerkt worden dat het feit dat de betrokkene 2 kinderen in België heeft, hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarvan hij redelijkerwijs kon verwachten dat die een impact konden hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen kon hebben voor zijn gezinsleven.

Vasthouding
(...)"

1.5. Op 20 juni 2022 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 20 juni 2022 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij als gevolg van de bestreden beslissing werd opgesloten in het gesloten Centrum te Merksplas met het oog op zijn repatriëring naar Kameroen en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, dat aan eenieder het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven biedt, en naar het feit dat hogere wetgeving op lagere wetgeving prevaleert. Niet alleen de ouder, maar ook het kind heeft recht op omgang, aldus verzoeker, die nog meent dat *in casu* een belangenafweging aangewezen is, met als hoogste belang het belang van het kind. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind F. G. samenwoont. Verzoeker vervolgt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een belangenafweging moeten leiden en dat het gewicht dat aan elk van deze criteria wordt toegekend varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. Verzoeker geeft de volgende opsomming:

“- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst en de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.”

Verzoeker voert aan dat hij vóór januari 2020 – het moment dat F. G. verwekt werd – slechts een keer (bij verstek) veroordeeld werd en dat hieruit volgt dat zijn partner (en ook hijzelf) niet wist(en) dat zijn verblijfsstatus verzaamd was door een strafrechtelijke veroordeling. Hij benadrukt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onvoldoende een feitelijke afweging heeft “*gestructureerd*” van de verschillende belangen en stelt dat niet alleen gekeken moet worden naar de aard en de ernst van het misdrijf, doch ook naar de duur van zijn verblijf in België, waarbij hij toelicht dat hij nu 25 jaar is en dat hij een verblijf van 10 jaar in België kan aantonen. Daarnaast dient volgens verzoeker ook rekening te worden gehouden met de moeilijkheden die het kind, dat dient te worden grootgebracht zonder vader, zal ondervinden. Verzoeker wijst ook op het belang van het feit dat zijn partner en kinderen de Belgische nationaliteit bezitten. Hiermee heeft de gemachtigde geen rekening gehouden.

Verzoeker verwijt de gemachtigde ook niet te hebben bepaald waar zijn kind(eren) hem wel zou(den) kunnen zien. Hij wijst er tevens op dat een terugkeer naar Kameroen zowel voor hem als voor zijn partner en zijn kind(eren) zeer moeilijk is, voor hem gezien zijn tienjarig verblijf in België en het feit dat hij hier zijn gezin “*uitgebouwd*” heeft, voor zijn partner die zal moeten leren leven zonder hem en voor wie het moeilijk is om in Kameroen een leven op te bouwen, en voor zijn kind(eren) voor wie het moeilijk is om naar Kameroen te trekken om daar hun vader te zien.

Verzoeker stelt tot slot foto's bij te brengen om de hechtheid van zijn relatie met zijn kinderen aan te tonen.

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat (i) hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en omdat (ii) hij door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving nu hij nog maar 25 jaar oud is en reeds meermaals werd veroordeeld en veelvuldig in aanraking kwam met de openbare ordediensten. Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt overwogen dat (i) er een risico op onderduiken bestaat en dat (ii) verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Te dezen benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind F. G. samenwoont.

Daargelaten de vraag of voor verzoeker *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven met zijn partner en kind, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Aangezien verzoeker reeds meer dan vijf jaar zonder geldig verblijfsdocument in België verblijft, is *in casu* geen sprake van een daadwerkelijke inmenging in zijn gezinsleven en betreft het op het eerste gezicht een situatie van een eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat bij de belangenafweging rekening werd gehouden met de verschillende strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker ondanks zijn jonge leeftijd in België heeft opgelopen en de vele processen-verbaal die niet hebben geleid tot een strafrechtelijke veroordeling, met verzoekers verklaring op 30 september 2021 dat hij geen relatie meer heeft met de moeders van zijn zonen en dat hij niet samenwoont en geen contact meer heeft met zijn kinderen, die hem er klaarblijkelijk niet van weerhielden om herhaaldelijk strafrechtelijke feiten te plegen, met het feit dat verzoeker via de wettelijke kanalen in zijn land van herkomst een verblijfsrecht dient te bekomen indien hij in België wenst te verblijven, met de omstandigheid dat verzoeker het contact met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen terug kan opbouwen en met de omstandigheid dat zijn kinderen verzoeker, onder begeleiding van hun moeders, kunnen gaan bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land waartoe zij allen toegang hebben.

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing een afweging is gebeurd tussen enerzijds de belangen van verzoeker, diens kinderen en (ex-)partner, en anderzijds het belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, gezien zijn strafrechtelijk verleden, ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift benadrukt dat de verwerende partij onvoldoende een feitelijke afweging heeft “*gestructureerd*” van de verschillende belangen.

Waar hij aanvoert dat hij vóór januari 2020 – het moment dat zijn zoon F. G. verwekt werd – slechts een keer (bij verstek) veroordeeld werd en dat hieruit volgt dat zijn partner (en ook hijzelf) niet wist(en) dat zijn verblijfsstatus verzwamd was door een strafrechtelijke beoordeling, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien heeft dit verzoeker er, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, niet van weerhouden om nadien nog herhaaldelijk strafrechtelijke feiten te plegen. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker op dat ogenblik reeds geruime tijd niet beschikte over een geldig verblijfsdocument, zodat hij op dat ogenblik niet beschikte over een verblijfsstatus, die dan ook niet “*verzwamd*” kon worden.

Waar hij aanvoert dat hij een verblijf kan aantonen van tien jaar in België, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas op 5 juni 2013 in België is toegekomen en geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij al tien jaar in België verblijft. Verzoeker verblijft dus minder lang dan tien jaar in België en het grootste deel van zijn verblijf in België blijkt bovendien onwettig te zijn. Bovendien is verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, sinds 2014 herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten en heeft hij gedurende zijn verblijf in België dus veelvuldig de openbare orde verstoord.

Waar verzoeker nog laat gelden dat ook rekening moet worden gehouden met de moeilijkheden die het kind, dat dient te worden grootgebracht zonder vader, zal ondervinden, stelt de Raad vast dat hij nalaat

in concreto te duiden met welke specifieke moeilijkheden rekening diende te worden gehouden en in welk opzicht deze moeilijkheden er bij een belangenafweging zouden toe leiden dat de vrijwaring van de openbare orde daaraan ondergeschikt zou zijn. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat in de bestreden beslissing geargumenteed wordt dat hij het contact met zijn kinderen terug kan opbouwen via moderne communicatiemiddelen en dat zijn kinderen hem, onder begeleiding van hun moeders, kunnen gaan bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Uit dit laatste blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk heeft bepaald waar zijn kind(eren) hem wel zou(den) kunnen zien, zodat verzoeker de gemachtigde niet dienstig verwijt dit niet te hebben bepaald.

Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat een terugkeer naar Kameroen zowel voor hem als voor zijn partner en zijn kind(eren) zeer moeilijk is, voor hem gezien zijn tienjarig verblijf in België en het feit dat hij hier zijn gezin "*uitgebouwd*" heeft, voor zijn partner die zal moeten leren leven zonder hem en voor wie het moeilijk is om in Kameroen een leven op te bouwen, en voor zijn kind(eren) voor wie het moeilijk is om naar Kameroen te trekken om daar hun vader te zien, doch hij brengt met dit betoog geen concrete onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat verwerende partij bij het beoordelen van het gezinsleven voorbij is gegaan aan een positieve verplichting die op haar zou rusten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Te dezen toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM zou hebben geschonden, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.2.2.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

D. DE BRUYN